

BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Num.

812

24
gener
2021

“Sortim a sembrar la paraula”

Lluís Ramis, rector

Des de fa poc temps el tercer diumenge de durant l'any celebrem el Diumenge de la Paraula i durant sis dies, la setmana de la Bíblia. Enguany tindrà lloc des del 24 al 29 de gener i el lema serà “*Sortim a sembrar la Paraula*”.

La finalitat d'ambdues celebracions és que prenguem més consciència de la Paraula de Déu, les Sagrades Escripures, en la nostra vida de creients. Així com l'Església Reformada li dona molta importància, i és que ha de ser així, els catòlics la tenim bastant oblidada. Una anècdota: de les diverses vegades en què en els xerrades prematrimonials he tractat el tema de la fe i he preguntat a les parelles de nuvis quin era el text o la frase dels Evangelis o de les Sagrades Escripures que més els agradava, o que els sorprenia, o si n'hi havia algun que no entenien, la immensa majoria de les persones no deien res, la qual cosa em feia pensar que des de les darreres catequesis rebudes, de primera comunió i, ocasionalment de confirmació, no havien escoltat o llegit res de la Bíblia. Per aquesta raó ja no se'n recordaven de res.

Crec que una gran part dels fidels catòlics només escolten els textos bíblics que es proclamen a les eucaristies del diumenge i solemnitats, i els més pietosos, també les dels dies de cada dia. Alguns les llegeixen prèviament perquè així quan es proclamin a la missa ja les han escoltades i meditades una mica. Els que resen alguna hora de la Litúrgia de les Hores de l'Església, allí també hi troben algun text bíblic; però segurament són molt pocs els que de tant en tant llegeixen algun text de les Escripures pel seu compte. I no podem oblidar que per a sembrar la Paraula que és el lema d'enguany

Sant Marc en les pintures de l'absis central de Sant Climent de Taüll, MNAC

cal que la coneguem i la visquem.

El nostre arquebisbe en la carta pastoral que va escriure a començaments del curs ens proposava que llegíssim l'evangeli de sant Marc de mica en mica, però tot. L'evangeli de sant

Marc és el que aquest any proclamem a les misses del diumenge la majoria de les vegades. Aquesta és la raó per la qual se'ns proposa de llegir-lo pel nostre compte.

El relat de Marc es considera que és el més antic dels evangelis. Es suposa que va ser escrit entre els anys 65 i 70, i també és el més curt, 16 capítols.

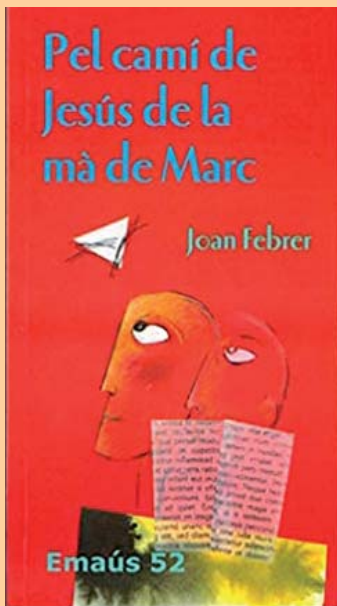
El títol de l'evangelí de Marc (1,1) dona ja la primera indicació sobre l'obra que segueix: és l'«Evangelí» deriva del grec *ευαγγέλιον*, *evangelion* (*eu*, 'bon', *angelion*, 'missatge'), la bona nova de Jesús, el Messies, el Fill de Déu. El tema dominant és la persona de Jesús i la seva activitat, que es desplega bàsicament en tres grans àrees geogràfiques: Galilea (1,14-8,26), el camí cap a Jerusalem (8,27-10,52) i Jerusalem mateix (11,1-16,8).

Després de fer-se batejar per Joan, Jesús torna a Galilea i comença a anunciar-hi la bona nova de Déu. El període de Galilea està format per tres seccions, cadascuna de les quals alterna un resum de l'activitat de Jesús, una escena referida als deixebles i diversos episodis relacionats amb ensenyaments i actuacions de Jesús i la presència d'actituds o bé contràries a Jesús —per part dels adversaris, de la gent del seu poble i de familiars seus— o bé mancades de comprensió per part dels seus deixebles. Al centre de l'evangelí hi trobem l'anomenada confessió de Cesarea de Filip (8,27-30), en la qual Pere reconeix Jesús com a Messies.

La segona gran etapa del ministeri de Jesús, tal com Marc ens el presenta, es desenvolupa en el camí cap a Jerusalem i a la mateixa ciutat (8,27-16,8). En una primera secció (8-27-10,52), Jesús ja reconegut com a Messies pels deixebles, manifesta en els tres anuncis de la passió, mort i resurrecció quin és el seu camí com a Fill de l'home. Malgrat les dificul-

tats dels deixebles per a comprendre el camí de Jesús, ell continua intruint-los. La segona secció (11,1-13,37) té lloc a Jerusalem mateix on Jesús duu a terme el seu ministeri mitjançant algunes actuacions al temple i amb ensenyaments diversos. Finalment (14,1-16,8), l'evangelí arriba al seu punt culminant en el relat de la passió i l'anunci de la resurrecció. Hi ha un apèndix (16,9-20) que conté relats d'aparicions de Jesús i la seva ascensió.

Existeix molt material que ens pot ajudar a llegir i comprendre la Bíblia i, en el nostre cas, l'evangelí de Marc; jo us proposo el llibre: "*Pel camí de Jesús de la mà de Marc*" de Joan Febrer, volum 52 de la col·lecció *Emaús* del Centre de Pastoral Litúrgica que conté unes meditacions i unes pregàries sobre els diversos episodis d'aquest evangelí.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 2. Una pregària que demana amb confiança

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre el “Pare nostre”.

Jesús posa en els llavis dels seus deixebles una pregària breu, audaç, formada per set peticions – un nombre que en la Bíblia no és casual, indica plenitud. Dic audaç perquè, si no ho hagués suggerit el Crist, probablement cap de nosaltres –de fet, cap dels teòlegs més famosos– gosaria pregar així a Déu.

De fet, Jesús convida els seus deixebles a apropar-se a Déu i a adreçar-li amb confiança algunes peticions: en primer lloc respecte a Ell i després respecte a nosaltres. No hi ha preàmbuls en el “Pare nostre”. Jesús no ensenya fórmules per “guanyar-se” el Senyor, sinó que invita a pregar-li fent caure les barreres de la submissió i de la por. No diu que ens adrecem a Déu anomenant-lo “Omnipotent”, “Altíssim”, “Tu, que ets tan lluny de nosaltres, jo sóc un desgraciat”: no, no ho diu, sinó senzillament «Pare», amb tota senzillesa, com els infants que s’adrecen al seu pare. I aquesta paraula “Pare”, expressa la fe i la confiança filial.

La pregària del “Pare nostre” té les seves arrels en la realitat concreta de l’home. Per exemple, ens fa demanar el pa, el pa de cada dia: petició senzilla, però essencial, que diu que la fe no és una qüestió “decorativa”, separada de la vida, que intervé quan estan cobertes totes les altres necessitats. En tot cas la pregària comença amb la mateixa vida. La pregària –ens ensenya Jesús – no comença en l’existència humana quan l’estómac ja està ple: més aviat s’amaga on hi ha un home, qualsevol home que té gana, que plora, que lluita, que sofreix i es pregunta “per què?”. La nostra primera pregària, en un cert sentit, va ser el primer gemec que va acompanyar el primer alè. En aquell plany del nouat s’anunciava el destí de tota la nostra vida: la nostra contínua fam, la nostra contínua set, la nostra recerca de felicitat.

Jesús, en la pregària, no vol desconnectar l’èsser humà, no el vol anestèsiar. No vol que esmorteïm les preguntes i les peticions aprenent a suportar-ho tot. En canvi vol que cada sofriment, que cada inquietud, s’adreci cap al cel i es converteixin en diàleg.

Tenir fe, deia una persona, és tenir el costum de cridar. Tots hauríem de ser com aquell Bartomeu de l’Evangeli (cf. Mc 10,46-52) – recordem aquell passatge de l’Evangeli, Bartomeu, el fill de Tomeu–, aquell home cec que captava a les portes de Jericó. Al voltant seu hi havia tanta bona gent que li deia que callés: “Però calla! Que passa el Senyor. Calla. No molestis. El Mestre té tantes coses a fer; no el molestis. Tu

La curació del cec, c. 1640, Giocchino Assereto

molestes amb els teus crits. No molestis". Però ell no escoltava aquells consells: amb santa insistència, pretenia que amb la seva miserable condició pogués finalment trobar Jesús. I cridava més fort! I la gent ben educada deia: "Però no, és el Mestre, per favor! Fas una mala impressió!". I ell cridava perquè volia veure, volia ser guarit: «Jesús, tingues pietat de mi!» (v. 47). Jesús se'l mira i li diu: «La teva fe t'ha salvat» (v. 52), com per explicar que la cosa decisiva per a la seva guarició ha estat aquella pregària, aquella invocació cridada amb fe, més fort que el "seny" de tanta gent que el volia fer callar. La pregària no només precedeix la salvació, sinó que d'alguna manera la conté ja, per què allibera de la desesperació de qui no creu que hi hagi una sortida per a tantes situacions insuportables.

Per descomptat després els creients senten també la necessitat de lloar Déu. Els evangelis ens expliquen l'exclamació de joia que brolla del cor de Jesús, ple de sorpresa agraït al Pare (cf Mt 11,25-27). Fins i tot els primers cristians van sentir l'exigència d'afegir al text del "Pare nostre" una doxologia: «Perquè és teu el poder i la glòria pels segles» (Didaché, 8, 2).

Però ningú de nosaltres està obligat a abraçar la teoria que algú en el passat va exposar, que la pregària de petició és una manera de fe dèbil, mentre que la pregària més autèntica seria la lloança pura, la que cerca Déu sense el pes de cap petició. No, això no és cert. La pregària de petició és autèntica, és espontània, és un acte de fe en Déu que és el Pare, que és bo, que és omnipotent. És un acte de fe en mi, que sóc petit, pecador, pobre. I per això la pregària, per demanar qualsevol cosa, és molt noble. Déu és el Pare que té una immensa compassió de nosaltres, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo "Pare"; o en les dificultats dient: "Però Senyor, què m'has fet?". És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l'últim dia que passarem en aquesta terra. Diguem el Pare nostre, començant així, senzillament: "Pare" o "Papà". I Ell ens comprèn i ens estima tant!

*Mans en oració, c. 1508,
Albrecht Dürer*

És un acte de fe en mi, que sóc petit, pecador, pobre. I per això la pregària, per demanar qualsevol cosa, és molt noble. Déu és el Pare que té una immensa compassió de nosaltres, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo "Pare"; o en les dificultats dient: "Però Senyor, què m'has fet?". És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l'últim dia que passarem en aquesta terra. Diguem el Pare nostre, començant així, senzillament: "Pare" o "Papà". I Ell ens comprèn i ens estima tant!

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de
Josep M. Torrents.*

Publicat a Catalunya Religió.

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43

*info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat*

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parroquia.

Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:

despatx.santamariadelpi@gmail.com